

De verovering van Jericho

Jozua 6

Leven uit geloof

De verovering van Jericho spreekt tot de verbeelding door de manier waarop de stad ingenomen werd. Wat een overwinning, wat een verovering! Zonder wapengekletter vielen de muren van de stad zomaar in. Het is voor velen een bekend gebeuren al vanaf de zondagsschool. Ook voor de Israëlieten is dit altijd een blijde herinnering geweest.

De Israëlieten waren na de doortocht door de Jordaan het land ingetrokken (Joz. 3-4). Daarna hadden ze zich gelegerd in Gilgal (Joz. 5:9-10). Gilgal lag dicht bij de stad Jericho, iets ten noordoosten ervan. Het is wel merkwaardig dat daar, juist op die plaats, de strijdbare mannen besneden werden (het accent valt op hen; zie Joz. 5:4-8). Het gevolg van de besnijdenis was immers dat zij enkele dagen geen strijd konden aangaan (vgl. Gen. 34:25). Dat was wel een gevaarlijke situatie, zo dicht bij de stad Jericho. Aan de overzijde van de Jordaan was het veel veiliger geweest om de strijders te besnijden. Nu konden de mannen van Jericho een uitval wagen en de Israëlieten overvallen, zoals Amalek het volk kort na de uittocht aanviel (Ex. 17:8-16).

Wij weten nú wel dat de inwoners van Jericho de stad niet durfden te verlaten, maar daar konden de Israëlieten toen niet zomaar van uitgaan. De Israëlieten wisten ook wel dat de inwoners van Jericho bang waren (Joz. 2:24). Maar een vijand in het nauw is een geduchte tegenstander. Het was gevaarlijk om het leger krachteloos te maken in vijandelijk gebied. Dat is precies wat hier gebeurde, en het was een daad van geloof. De besnijdenis was een opdracht van de Here God (Joz. 5:2), en het volk gehoorzaamde. Dit spreekt dus van hun geloof, dat werkelijk tot gehoorzaamheid leidde. Geloof en gehoorzaamheid gaan hand in hand. Hetzelfde geloof vinden we treffend terug bij de verovering van de stad Jericho.

Hetzelfde gold eigenlijk ook voor het Pascha dat gevierd werd. Het vieren van een feest in vijandelijk gebied kan men evenmin erg veilig noemen. Door de besnijdenis leerden de Israëlieten dat ze met zichzelf moesten afrekenen en niet op hun eigen kracht konden

bouwen (Kol. 2:11). Door het vieren van het Pascha leerden ze dat ze moesten staan in de redding en verlossing van de HERE en op Hem hun vertrouwen moesten stellen. Het zijn de beide grondslagen van het geloof!

De eerste hindernis

Die twee lessen zou het volk straks bij Jericho meteen weer ervaren. Voor hen lag de versterkte stad Jericho, en ze konden niet om de stad heen. Vanuit de richting van de Jordaan lag Jericho als de deur naar het land Kanaän. Eerst het land veroveren en dan terugkeren naar Jericho was geen optie, want dan bleven de vrouwen, ouderen en kinderen (die het leger niet vergezelden tijdens de veldtocht) onbeschermd in Gilgal en ook al het vee.

Jericho was daarmee *de eerste en onvermijdbare hindernis* die het volk moest nemen. Het is de eerste verovering die de Israëlieten in het Beloofde Land moesten volbrengen. Omdat de verovering van Jericho de eerste was, geldt die als prototype van elke volgende verovering. De verovering van Jericho krijgt in de Bijbel dan ook heel wat aandacht, het is de langste beschrijving van de verovering van een stad! Dat heeft een bedoeling, en wel dat het ons iets leert over de gezindheid waarmee wij obstakels in ons leven tegemoet moeten treden. De stad Jericho is daarmee een type van een obstakel dat moet opgeruimd worden. Ook de Israëlieten konden altijd terugblikken op deze verovering. Het zou niet steeds op dezelfde wijze gaan zoals bij Jericho, maar elke stad moest wel met dezelfde gezindheid benaderd worden. Bij elk obstakel dat wij tegenkomen in ons leven moeten we Gods wil daarin zoeken en handelen op grond van Zijn Woord. Elk obstakel kan een verhindering zijn, zodat wij ons geestelijk leven niet ten volle kunnen uitleven. Let wel, dat geestelijk leven is niet iets abstracts, maar wordt uitgeleefd in de praktijk van alledag.

Misschien denk je nu: 'dat wil ik wel, maar God geeft mij geen briefjes uit de hemel en Hij spreekt niet tot mij zoals Hij bijvoorbeeld sprak tot Jozua'. Dat klopt, je krijgt geen briefjes... maar je hebt wel een heel boek gekregen: de Bijbel! Dat is heel wat meer, dat had

Jozua niet. En als je er dan nog niet uitkomt, kun je het altijd eenvoudigweg aan God vragen (dat doe je trouwens altijd als je bidt). Hij belooft immers dat Hij antwoord zal geven (Jak. 1:5). Ook in Jakobus 1 gaat het immers over obstakels, daar zijn het verzoeken.

Jozua was bij Jericho, zo zegt Jozua 5:13 uitdrukkelijk. Kennelijk was hij zo dicht bij de stad, dat de man die hij plotseling zag staan evengoed een vijand had kunnen zijn. Was Jozua de stad aan het bespieden? Dacht hij erover na hoe hij de verovering zou moeten aanpakken? Jozua had wel ervaring in de strijd, maar nog nooit had hij een versterkte stad aangevallen. De steden in Kanaän waren meer dan alleen maar versterkte dorpjes. Ze waren 'groot en hemelhoog versterkt' (Deut. 1:28). Jericho was wellicht niet bijzonder groot, maar was wel een van de meest versterkte steden in Kanaän. Bovendien had Israël geen stormrammen, katapulten of aanvalstorens. Hun slingers, bogen en speren waren niet opgewassen tegen de versterkte muren van Jericho. Was Jozua aan het piekeren, was hij bezorgd? Hij had nog geen instructies gekregen van God. Wat moest hij nu doen? Daar stond Jozua voor die grote hindernis, de stad Jericho, waarmee hij geconfronteerd werd. Er zou strijd moeten worden gevoerd. Zonder de verovering van Jericho bleef het Beloofde Land onbereikbaar. Ook ons 'Beloofde Land' (daarmee niet bedoeld als beeld van de hemel) blijft onbereikbaar als het obstakel niet neergehaald wordt.

Is dit niet herkenbaar voor ons? Gebeurt het soms niet dat we met obstakels geconfronteerd worden waartegen we niet opgewassen zijn? We worden geconfronteerd met onze eigen zonden, met moeiten, met problemen en nog heel wat meer; en daar sta je dan. Je eigen hulpmiddelen, je gaven en talenten zijn niet afdoende. De Bijbel zegt wel dat we ons geen zorgen moet maken over de dag van morgen (Matt. 6:24), maar ja... we doen het toch. Het obstakel staat murenhoog voor ons en we kunnen er niet tegenop. En inderdaad, dat is ook zo, je kunt er menselijk gesproken vaak niet tegenop.

De HERE openbaart Zichzelf

Dan openbaart de Vorst van de hemelse legerscharen Zich: 'Nu ben Ik gekomen'. Wat is het toch mooi dat de HERE Jozua persoonlijk tegemoet trad voor het eerste obstakel tijdens de verovering van Kanaän. Voordat de verovering van de stad begon, had Jozua deze bijzondere ontmoeting (Joz. 5:13-15). Hij ontmoette een strijdbare Held met een uitgetrokken zwaard. Die Man blijkt de Vorst van het leger des Heren te zijn, de Legeraanvoerder van Gods hemelse legerscharen. Het zijn Zijn legerscharen (Ps. 103:20-21, 148:2). Deze Man is niemand minder dan de HERE Zelf. Wanneer Hij Zijn instructies geeft, lezen we dat het de HERE is die spreekt (Joz. 6:2). Het is hier nog niet de tijd dat de aartsengel Michaël optreedt voor het volk Israël (Dan. 10:21; Jud.:9). Het was de Here God Zelf die het voor Zijn volk opnam en de hemelse legers aanvoerde (vgl. Openb. 19:14).

Jozua wierp zich op zijn aangezicht. De woorden die de HERE daarop sprak klinken ons, en ook Jozua toen, bekend in de oren: 'Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat, is heilig'. Bijna precies hetzelfde had de Here God zo'n veertig jaar eerder tegen Mozes gezegd (Ex. 3:5). Ook toen was het de Here Zelf die sprak, nl. de 'Engel des Heren' (vs. 2), die Dezelfde blijkt te zijn als 'de Here' en 'God' (vs. 4). God had Zich aan Zijn knecht Mozes geopenbaard, toen deze aan zijn dienstwerk in verband met de uittocht uit Egypte zou beginnen. Nu openbaarde God Zich aan Zijn knecht Jozua, toen deze met de verovering van het land Kanaän zou beginnen. Het was op een andere plaats en in een andere situatie, maar het was dezelfde God. Wat zal Jozua, die het gebeuren bij de braamstruik ongetwijfeld kende, bemoedigd zijn geweest door deze ontmoeting!

Diezelfde God staat ook ons terzijde. Hij staat aan onze kant als er obstakels in ons leven opduiken. Wanneer wij ons aan Hem onderwerpen en ons in het geloof aan Hem toevertrouwen, mogen ook wij Hem ontmoeten. Hij openbaart Zich vaak het duidelijkst aan ons te midden van obstakels die zich voordoen in ons leven.

Een onzichtbare strijd

Wat zijn we soms kortzichtig. We denken dat het alleen maar om onszelf en ons probleem gaat. Maar daardoor verliezen we een heel andere werkelijkheid uit het oog. Ook in ons leven speelt zich de strijd tussen twee koninkrijken af: het koninkrijk van de Heer Jezus Christus staat tegenover het koninkrijk van de satan. Ook wij hebben te maken met dit strijdtoneel. Wij hebben niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen het onzichtbare koninkrijk van de satan. Dat koninkrijk heeft zich genesteld in de wereld en in ons eigen vlees waarin de zonde woont.

De verovering van Kanaän was ook niet alleen maar een strijd tussen het volk Israël en de volken die er woonden. Er was heel wat meer aan de hand. Het was de strijd van God voor Zijn volk om de beloften die Hij gedaan had te vervullen (o.a. Ex. 13:5, 11). Het was ook een oordeel over alle goddeloosheid, afgoderij en andere wandaden die de volken van Kanaän bedreven. Het was de strijd tegen de goden (demonische machten) van de volken die in Kanaän woonden. De Here God had gestreden tegen de goden van Egypte, om Zijn volk te verlossen. Nu zou Hij strijden tegen de goden van Kanaän, om het land te zuiveren en Zijn volk thuis te brengen.

Ook in ons leven woedt die voortdurende strijd, en God wil ons de overwinning hierin geven. Hij heeft de wereld overwonnen. De overste van deze wereld is ontroond. En toch staat die soms als een versterkte stad Jericho vlak voor onze neus, midden in ons leven. Waren we ons maar meer ervan bewust dat er een geestelijke strijd gaande is, dat het op zijn minst gezegd ook *Gods* strijd is. Als we denken dat het alleen maar *onze* strijd is, dan komen we in de situatie van

Romeinen 7 terecht. Het is allemaal ik, ik, ik – en die ik redt het helemaal niet. Als we de Geest Zijn werk laten doen in ons leven, dan behaalt *Hij* de overwinning; dat is Romeinen 8. Laten we toch nooit vergeten dat de Heer Jezus aan onze kant staat en Zich van harte om ons bekommert!

Een gesloten poort

Nadat de HERE Zich heeft bekendgemaakt en als de Vorst aan de kant van Zijn volk is gaan staan, verwachten we natuurlijk instructies die Hij aan Jozua zal geven. Maar dat is niet wat de Bijbel ons allereerst mededeelt. Jozua 6 begint met een mededeling die we misschien als een onbelangrijke, terloopse opmerking zouden negeren: ‘Intussen had Jericho de poort gesloten; het was volkomen gesloten voor de Israëlieten; niemand kon daar uit of in gaan’ (vs. 1). Pas in vers 2 lezen we dat de HERE instructies aan Jozua gaf: ‘En de HERE sprak tot Jozua’. Het gesprek tussen de Vorst en Jozua wordt dus onderbroken voor deze schijnbaar onbelangrijke mededeling.

Het betekent heel wat dat de poorten van Jericho hermetisch gesloten waren. Dat was natuurlijk allereerst het gevolg van de angst die men had voor de Israëlieten, die een leger van maar liefst zeshonderdduizend zeshonderd dertig man hadden (Num. 26:51). Het is evident om de poorten te sluiten wanneer zo’n vijand nadert. Zo’n vermelding hebben we eigenlijk niet eens nodig. Maar de Bijbel wil er kennelijk toch meer mee zeggen.

Jozua 5 begint met de mededeling: ‘Zodra al de koningen der Amorieten aan de westzijde van de Jordaan en al de koningen der Kanaänieten aan de zee hoorden, dat de HERE God de wateren van de Jordaan voor het aangezicht der Israëlieten had doen opdrogen, totdat zij erdoor getrokken waren, versmolt hun hart en zij hadden geen moed meer vanwege de Israëlieten’ (vs. 1). Dezelfde gedachte vinden we ook terug in het lied van Mozes aan de Schelfzee, veertig jaar eerder (Ex. 15:14-18). Het wonder van de Schelfzee was bekend geworden tot ver rondom, ook in het land Kanaän.

Straks zullen we lezen over de hoer Rachab en over de verlossing die zij vond. Zij en haar familie werden als enigen uit de stad Jericho gespaard. Gods gerechtigheid brengt oordeel, maar Gods genade biedt uitredding. Dat was ook het geval geweest in Egypte, zodat wij lezen dat er ook heidenen mee uitgetrokken waren met het volk Israël (Num. 11:4). Vandaar dat er ook meteen bij de uittocht instructies gegeven werden met het oog op die heidenen (Ex. 12:48-49). Ook Rachab werd gered. Eerst werd zij buiten de legerplaats gebracht (Joz. 6:23), maar daarna woonde zij onder het volk (vs. 25). Rachab had haar huis opengedaan voor de twee verspieters, ze geloofde in de macht van God en beseftte dat Hij het land aan Israël gegeven had. Ze zocht verlossing en schaarde zich aan de kant van het volk van God.

Maar terwijl Rachab haar deur *opendeed* voor Israël, zo *sloot* Jericho de poort voor Israël. Zou God de mensen van Jericho niet hebben gespaard, als zij tot berouw waren gekomen over hun afgodendienst en zich hadden bekeerd van hun wandaden, als ze hun afgodsbeelden hadden verwijderd en hun praktijken hadden afgezworen? Heeft God later Nineve niet gespaard vanwege hun berouw? Maar de poorten van Jericho waren dicht, en zo ook de harten. Er kon niemand in of uit de stad, ook geen vredebode. Zij hadden een verstokt hart, zoals dat ook bij Faraó in Egypte het geval was geweest! Veertig jaar lang hadden ze zich kunnen bekeren van hun wegen, maar dat deden ze niet. Anders was er wel uitredding geweest, maar vanwege hun verstokte hart werden ze zonder genade met de ban geslagen en verdelgd (Joz. 11:20).

Nineve kreeg de profeet Jona. De mensen voor de zondvloed kregen het getuigenis van Noach en de ark. Jericho en het land Kanaän kregen het getuigenis van de overwinning over Egypte, de Schelfzee en de Jordaan. In de eindtijd zal er het getuigenis zijn van de twee getuigen en van allerlei tekenen op aarde. Een hart dat gesloten blijft, wordt een verstokt hart. Dan is *oordeel* het enige antwoord. Laten we geen verkeerd beeld hebben van God! Daarom staat deze kleine mededeling in Jozua 6:1. Wanneer God mensen kan uitredden, zal Hij dat doen. Waar geloof en bekering gevonden worden, daar is ook verlossing. Rachab is daar in deze geschiedenis het bewijs van.

Geloof en gehoorzaamheid

Laten we – na deze tussenzin – terugkeren naar de strijd en de hindernissen. Geloof en gehoorzaamheid kenmerkten Jozua en de Israëlieten bij de verovering van de stad Jericho. Als Jozua van de HERE te horen heeft gekregen hoe hij de verovering moet aanpakken, roept hij meteen de priesters en het volk bij zich en zegt hun wat ze moeten doen (Joz. 6:6-7). We lezen niets over een mogelijk slot van het gesprek (verderop staan meer bijzonderheden dan in het gesprek zelf beschreven staan, vs. 2-5), of over hoe de Vorst wegging. De aandacht gaat naar de directe uitvoering van de opdracht. Ook de priesters en het volk reageren in geloof: ‘Zodra Jozua tot het volk gesproken had (...). *En de gewapenden gingen (...)*’ (vs. 8-9).

Er was geen spoor van aarzeling. De militaire strategie werd niet betwijfeld of bediscussieerd. De priesters en het volk deden eenvoudigweg wat Jozua hun opdroeg. Meteen gingen ze op pad en trokken ze rond de stad. Kennelijk haastten ze zich om nog dezelfde dag al een eerste keer rond de stad te trekken, want het was avond toen ze terugkeerden in de legerplaats (vs. 11). Terwijl ze de andere keren ’s morgens rondom de stad gingen (vs. 12). Laten we daarbij bedenken dat dit toch wel een heel bizarre strategie was. De Israëlieten verlieten hun legerplaats in Gilgal om rond de stad Jericho te trekken en dan terug te keren. Zo riskeerden ze het gevaar van een uitval, terwijl het leger in een lange rij rond de stad liep. Misschien liepen ze wel dicht genoeg

rond de stad om met pijlen en speren bestookt te worden. Deze opdracht van God was een test van het geloof en de daarmee gepaard gaande gehoorzaamheid. Hun geloof werd op de proef gesteld. De volgende dag stonden de muren van Jericho er nog net zoals voorheen. Zo ging het zeven dagen lang... er scheen niets te veranderen. Maar elke dag opnieuw vertrokken ze voor de tocht rond Jericho. Net zoals de muren van Jericho niet wankelden, wankelde ook het geloof van de Israëlieten niet.

Ook vlak voordat de muren van Jericho vielen, bleek het geloof van Jozua en het volk: *'Toen de priesters bij de zevende maal op de horens bliezen, zei Jozua tot het volk: Juicht, want de HERE heeft u de stad gegeven'* (Joz. 6:16, 10). Dit was het gelovige antwoord op de belofte van God dat Hij de stad in de macht van Jozua had gegeven (vs. 2 SV, overeenkomstig de tijdsvorm van het werkwoord in het Hebreeuws). Het volk reageerde in geloof en het juichte (vs. 20). Het juichen was door de HERE opgedragen als een vreugdekreet, die al vóór de overwinning moest worden uitgeroepen (vs. 5). Gelijktijdig met de vreugdekreten klonken de ramshoorns, die – zoals het er letterlijk staat – 'jubeltrompetten' waren. De overwinningskreet klonk al toen de muren er nog stonden en er geen teken van het instorten van de muren was.

Het geloof speelt hier een belangrijke rol. In die mate zelfs dat Hebrëen 11:30 zegt: *'Door geloof vielen de muren van Jericho, nadat men er zeven dagen omheen getrokken was'*. Zeven dagen trok het volk om de stad Jericho heen en zag het deze sterke muren. In de stad waren krachtige helden (Joz. 6:2). Het volk was zelf niet in staat om de stad te overwinnen. Ook wij kunnen geconfronteerd worden met obstakels in ons leven waar wij niet tegen opgewassen zijn. Dan is het geloof in God en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord het houvast dat wij hebben. Laat ons geloof niet zijn in de wijsheid van *mensen*, maar in de kracht van *God* (vgl. 1 Kor. 2:5). De gevolgde strategie was dwaasheid in mensenogen, maar het was een vertrouwen op de kracht van God.

Laten we nog eens in het bijzonder stilstaan bij het geloof van Jozua. Jozua moet een man met een groot geloof zijn geweest. Stel je maar eens in zijn plaats! Hij was nog maar kort de aanvoerder en leidsman van Israël, maar zijn optreden was vol geloof. Eerst liet hij het volk op een bijzondere manier door de Jordaan trekken. Daar zal het volk niet erg veel moeite mee gehad hebben. Daarna beval hij de Israëlieten dat ze zich moesten laten besnijden. Daar zullen de mannen nu wel niet direct op hebben gewacht, en dan nog wel in vijandelijk gebied. Daarna liet hij het volk het Pascha vieren op vijandelijke grond. En dan, bij de eerste verovering van een stad, stelde hij een militaire strategie voor die alle wetten van oorlogvoering tarte. Zo ga je toch geen versterkte stad veroveren?

God vroeg heel wat van Jozua, en dat zo meteen aan het begin van zijn leiderschap. Bovendien wist Jozua heel goed dat de Israëlieten nu niet zo erg gemakkelijk waren. Mozes had ook heel wat te verduren gehad met

dit volk. Jozua was er toen ook bij. Veertig jaar lang had hij gezien hoe moeilijk het volk kon zijn. Desondanks gehoorzaamde Jozua aan alles wat God zei en hij geloofde Hem op zijn woord.

Herhalingen

Er zijn drie zaken die in Jozua 6 verschillende keren worden herhaald. Ten eerste de wijze waarop men rondom de stad Jericho moest gaan. Ten tweede het onderwerp van de ban. Ten derde de redding van Rachab.

Het eerste, de wijze waarop er rond de stad moest gegaan worden, wordt vier keer herhaald. We zouden het al snel saai kunnen vinden, maar we moeten begrijpen dat als de Bijbel iets verschillende keren herhaalt, de bedoeling hiervan is onze *aandacht* erop te vestigen. Dit vier keer herhalen van de wijze van rondtrekken vinden we terug in de eerste veertien verzen. Eerst bij de HERE die tot Jozua sprak (vs. 4-5), vervolgens bij Jozua die tot de priesters en het volk sprak (vs. 6-7), een derde keer bij de uitvoering ervan op dezelfde dag (vs. 8-9), en een laatste keer bij de uitvoering ervan op de volgende dag (vs. 13). In vers 15 lezen we bovendien nog eens expliciet de woorden 'op dezelfde wijze'.

In diezelfde veertien verzen wordt er met geen woord gerept over het slaan met de ban of over de redding van Rachab. Daar was nog geen aandacht voor. De aandacht wordt nu gericht op de wijze waarop én op de stipte uitvoering ervan. Iemand schreef eens dat we boven dit hoofdstuk de titel zouden kunnen plaatsen: 'geloofsgehoorzaamheid aan God en vertrouwen op God tijdens de strijd'. Daar ben ik het, voor deze eerste veertien verzen, van harte mee eens. Het lijkt erop dat de schrijver ons steeds opnieuw wil bepalen bij het geloof en de gehoorzaamheid tijdens de precieze uitvoering van dat wat de HERE gesproken had. De Israëlieten toonden inderdaad een onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan het bevel van God en een blindelings vertrouwen op Hem. Laten wij de les ter harte nemen en Gods Woord stipt volgen.

In de volgende verzen gaat alle aandacht naar de andere twee herhalingen, zaken die tot dusver in dit hoofdstuk niet genoemd waren. Nu zijn het ook niet zomaar herhalingen, er zit een toename aan informatie in. Het eerste thema dat aan bod komt is *de ban* (vs. 17, 18-19, 21). In vers 17 wordt er niet meer gezegd dan dat de *stad* door de ban aan de HERE gewijd was. In vers 18-19 gaat het over de *voorwerpen* van waarde die in de stad waren en die bij de schat des Heren moesten worden gevoegd. In vers 21 vernemen we daarenboven dat alles wat *leefde* moest sterven.

Wanneer we in het Oude Testament op zoek gaan naar de ban, dan blijkt dat het veelal gaat over een vernietigend oordeel van God. Anderzijds heeft de ban soms ook de betekenis van iets dat gewijd werd aan God. Met betrekking tot de mensen en de dieren in de stad was het eerste het geval, men spreekt dan van de

vernietigingsban. Over het waarom daarvan hebben we het al gehad. Met betrekking tot de waardevolle voorwerpen was het tweede het geval, men spreekt dan van de *wijdingsban*. In vers 17 zijn de woorden ‘door de ban gewijd’ in het Hebreeuws één enkel woord. In vers 19 lezen we daarom dat de waardevolle voorwerpen ‘de HERE heilig’ waren (vgl. Lev. 27:21, 28), afgezonderd voor Hem. Het was allemaal voor Jahweh, niets was er voor de Israëlieten. Jericho was de eerste stad die werd veroverd in het Beloofde Land, en de buit was een eerstelingsgave aan God. Die gedachte steekt er hier achter. Volgens de Mozaïsche wet waren de eerstelingen van de kinderen (vervangen door de Levieten), de eerstelingen van dieren en de eerstelingen van de oogst voor de HERE. Het werd voor Hem geheiligd (Ex. 13:12, Num. 8:17). Het was voor Hem uit *dankbaarheid*. Laten wij toch nooit vergeten om onze dankbaarheid voor overwonnen obstakels aan hem te uiten, om de eer ervan aan Hem te geven! Ze worden immers overwonnen in Zijn kracht en door Zijn genade.

In vers 24 wordt nog een laatste keer naar de ban verwezen (hoewel het woord ban daar niet wordt gebruikt). Het woordje ‘echter’ is heel veelzeggend! Het geeft een sterk contrast weer, een sterke tegenstelling met de andere herhaling die drie keer aan bod komt. Dat contrast vinden we ook terug in vers 17 door het woordje ‘alleen’, en in vers 22 door het woordje ‘maar’. Tegenover de ban over Jericho staat de redding van Rachab. Ook dat komt drie keer aan bod (vs. 17; 22-23; 25), om een evenwicht aan te geven. Ja, er is Gods oordeel, maar er is evenzeer Gods genade en redding. De bevolking van Jericho had het hart toegesloten voor Israël en de God van Israël. Rachab had echter redding bij hen gezocht. Toen de verspieders in Jericho kwamen was haar geloof al gebleken (Joz. 2; Hebr. 11:31). Het volk Israël was nog niet eens in het land en er was nog geen strijd geleverd. Maar zij geloofde in de God van Israël (Joz. 2:9, 11). Zij zocht haar toevlucht bij Hem en bij Zijn volk, dat was een daad van landverraad in mensenogen. Maar God zag het anders, juist als een daad van geloof. Jakobus haalt het voorbeeld van Rachab aan in verband met een krachtdadig geloof (Jak. 2:25).

De schrijver van het boek Jozua wil er geen misverstand over laten bestaan. Evenzeer als hij Gods rechtvaardig oordeel beschrijft, wijst Hij op Gods genade. En hoe is het niet nodig doordrongen te zijn van Gods genade, als we met obstakels in ons leven worstelen? Leerden we maar meer Zijn belofte aannemen: ‘*Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht*’ (2 Kor. 12:9)! Op Zijn genade mogen we ons verlaten, zelfs wanneer wijzelf zwak zijn. De HERE redde Rachab wonderlijk uit. De muren van de stad stortten in, maar kennelijk is het stuk van de muur waarop haar huis stond (Joz. 2:15), overeind gebleven. God zorgde voor Rachab. We mogen erop vertrouwen dat God ook voor ons zorgt.

Een puinhoop

Het enige wat overbleef van de sterke stad Jericho was een puinhoop. Jozua deed een eed, die erop neerkwam dat de stad nooit meer herbouwd mocht worden (Joz. 6:26). Het zou ten koste gaan van de kinderen van de man die het wel deed, wat zijn vervulling heeft gekend toen Chiël de muren herbouwde en de poorten herplaatste (1 Kon. 16:34). Dit is een belangrijke les voor ons. Als een obstakel overwonnen is, dan mag er niets meer achterblijven dan een puinhoop. We moeten het als met de ban vernietigen tot er niets meer van overblijft.

We moeten er dan vervolgens over waken dat het obstakel niet weer de kop opsteekt, al dan niet onder een andere vorm. We zien dit geïllustreerd in Richteren 1:23-26. Daar is een man die de stam Jozef hielp om de stad Betel te veroveren. Die stad heette voordien Luz. Ze lieten de man ongedeerd heengaan en wat deed hij? Op een andere plaats bouwde hij een nieuwe stad en noemde die Luz. We mogen er ook niets van vasthouden zoals Achan deed (Joz. 7). Dat brengt alleen maar ellende en nederlagen voort. Alles wat er mag overblijven is een ruïne, een herinnering die ons doet denken aan de overwinning die God behaald heeft in ons leven.

Tot slot

We mogen in dit hoofdstuk heel wat van God zien. We zien Gods macht in de muren die vallen. We zien Gods gerechtigheid in het oordeel over de vijanden. We zien Gods genade in het openen van de deur naar het Beloofde Land en de redding van Rachab en haar familie. We mogen uit dit hoofdstuk ook heel wat leren met betrekking tot obstakels in ons leven. We moeten geloven in Gods macht en liefde. We moeten gehoorzamen aan Zijn woord. En we moeten Hem de eer geven voor elke overwinning die Hij behaalt in ons leven.

Zoals gezegd zijn de ramshoorns eigenlijk jubelbazuinen. In het Hebreeuws bestaat dit uit twee woorden. Het woord dat vertaald is met ‘jubel’ komt, op één uitzondering na, slechts voor in Leviticus 25 en 27 waar het vertaald is met ‘jubeljaar’. In het jubeljaar moest verkocht land teruggegeven worden aan de oorspronkelijke eigenaars (Lev. 25:8-13). Zoals God het Beloofde Land aan de rechtmatige eigenaars gaf, zo wil Hij ook ons de volle rijkdom van het geestelijk leven geven en de obstakels die daartoe in de weg staan opruimen in ons leven. Het jubeljaar was ook het jaar van de vrijheid (vs. 10). God wil ons vrij maken van alles wat ons knecht en belemmert in ons leven, om ons zo het volle leven te geven.

Oude Sporen 2010

